

Віктор ОБДУЛЕНКО, 1932, м.Чернівці, Україна

НЕЗАБУТНІЙ

Ось і в черговий раз перегорнута остання сторінка дорогої для мене, і сподіваюсь не останньої книги «Лицар музики», про заслуженого діяча мистецтв України, володаря Золотої медалі ЮНЕСКО та звання “Золоте ім’я світової культури”, Йосипа Мойсейовича ЕЛЬГІСЕРА, яку створив, і як мені здається на одному подиху, талановитий журналіст Анатолій Ісак. З любов’ю до таланту і працездатності, наполегливості і творчого горіння, чи то в роботі дільничого лікаря, чи студента Медичного інституту, Музичного училища, консерваторії, викладача, керівника колективу. До людини, яка мужньо перенесла і тяжкі роки німецько-фашистської окупації і перебування в гето, зберігши в собі найвищі почуття людської гідності і великої любові до людей.

Цю книгу, Йосип Мойсейович Ельгісер подарував мені ще 4 квітня 2007 року, як людина яку я знав більше шістидесяти років, познайомившись із ним у 1949 році під час чергового огляду колективів художньої самодіяльності, який проходив у обласному будинку художньої самодіяльності. Він як піаніст, студент першого курсу Медичного інституту, я як читець, слюсар чернівецького ваго ремонтного заводу, учасник драматичної студії цього ж будинку творчості.

Робота, навчання в різних містах, Йосип Моїсеєвич у Київській ім. П.Чайковського консерваторії, на фортепіанному відділі удосконалював свою майстерність, я в Ленінградській вищій профспілковій школі, після десятирічної роботи артистом хору Буковинського ансамблю пісні і танцю (нині Заслужений, академічний ім. А.Кушніренка Буковинський ансамбль пісні і танцю) на кафедрі культосвітньої роботи готувався до роботи в Чернівецькому палаці культури легкої промисловості за

направленням Чернівецької обласної профспілкової організації. Тож повернувшись до Чернівців разом працювали в Палаці культури легкої промисловості, я на початку заступником директора, а Йосип Моїсеєвич концертмейстером самодіяльного народного оперного театру, одночасно працюючи педагогом Чернівецького музичного училища. Не дивлячись на ніби давнє знайомство з цією талановитою людиною, яка вже в той же час через високу організованість, надзвичайну скромність, витриманість і його інтелігентність знав його дуже мало. Майже нічого не знав про його надзвичайну благодійну жертвовність. Це і під час роботи лікарем в Грозненській лікарні, Хотинського району, де вони разом з дружиною Тетяною відпрацювали шість років у лікарні, і де у вільний від роботи час керував сільським хором на громадських засадах. Це і музичний подарунок, піаніно, музею ім. Ю.Федьковича, Надання допомоги редакції газети «Буковинське віче» і своєму рідному Медичному інституту в придбанні роялів, бо не мислив такі організації без музичних інструментів. Це і безліч шефських і благодійних концертів, про які педагог Тамара Колотій сказала: «Концерти Йосипа Ельгісера безкоштовні, але вони безцінні». А академик Георгій Кокощук так висловився: «Те, що дає нам маестро Ельгісер, є корисне як для розумової діяльності, так і для душі. Це особливо цінно в наш час, коли знецінюється надія багатьох істин, вічних і життєво необхідних, Велике Вам спасибі і низький уклін». Тож читаючи, перший раз, цю чудову книгу про видатного Митця, дійшовши до 57 сторінки, я не втримався і написав посвяту видатному маестрові: Лицарю музики – лауреату міжнародної премії ЮНЕСКО, Йосипу Мойсейовичу Ельгісеру.

Богато спільного у нас,
В житті дороги були різні...
І хоч нелегким був той час –

Ми до випробувань- залізні.

Сердешно вдячний часу тому,

Адже він нас усіх єднав.

Ми, забуваючи про втому,

Робили безліч добрих справ.

Тож збережімо – біль облуди,

І радість чесного буття.

Через подяки і огуди

Ми йшли до кращого життя!

І лиш тепер – вже сивочолі

І радість і біду пізнавши,

За все ми вдячні нашій долі,

Лишились ми такі, як завше.

І вже закінчивши читати книгу, зустрівшись на її сторінках і з нашими видатними земляками як; Богданом Крижанівським, Леонидом Румянцевим Дмитром Гнатюком, Софією Ротару, Степаном Сабодаш, Тамарою Севернюк, Левком Дудківським та ін. Всесвітньовідомими Мстиславом Растроповичем, Аркадій Райкиним, Євгеном Евтушенко, Богданом Ступкою, з якими доля звела Йосипа Мойсейовича, і часті мене, хочеться подати ще один цікавий приклад з життя лекаря -митця, коли він їхав за одержанням премії ЮНЕСКО до Москви. Привожу уривок з книги: «...Перший тривожний сон розбудив звук репродуктора у купе. Металевий голос монотонно повідомляв, що у 8 – му вагоні в жінки почалися пологи. Потребен лікар. Ельгісер глянув на годинник. За часом вони мусли бути десь між Ніжином і Конотопом. І хоч він уже довго не

вдягав білий лікарський халат, негайно поспішив на до допомогу, за лишивши у купе без догляду валізи.

Виявилось, крім нього, у потязі жодного лікаря не було. У цій ситуації головне було не розгубитися, бо з подібним не мав справи понад 30 років. Він хвилювався, проте не подавав виду. Згадавши лікарську практику, вправно прийняв пологи, благословивши на світ дівчинку. У Конотопі передав породіллю “швидкій”, а сам продовжив шлях до російської столиці. Розтривожений, Ельгісер так тієї ночі і не заснув».

В книзі розповідається про багаточисельні концерти в різних країнах світу, про зустрічі з видатними майстрами музики і мистецтва, про про безліч цікавих подій пов’язаних з творчою і композиторською діяльністю.

Та головну думку висловив народний художник України Іван Холоменюк: “ Ви несете радість у цей складний час. Ви щасливий а поруч і ми з Вами “, а у книзі записів основною думкою було: ”Хай буде більше таких людей, які пробуджують любов до вічного “.

Не можу не висловити слова вдячності творчій групі яка приймала участь у створенні і художньому оформленні книги «Л И Ц А Р М У З И К И», це перш за все; автору книги Анатолію Ісаку, якого пам’ятаю ще помічником майстра на Чернівецькому орденна Леніна бавовняно – прядильному об’єднанні «Восход», а потім кореспондентом багатотиражної газети «Текстильник Буковини», а нині редактор обласної газети «БУКОВИНА», літературному редактору , чудовій ЗАСЛУЖЕНІЙ ЖУРНАЛІСТЦІ України Валентині Мацерук, прекрасне оформлення художника Рудольфа Лекалова, з яким доля звела мене ще на посаді директора Палацу культури легкої промисловості, де ми разом розробляли афіші для колективів художньої самодіяльності, головному редактору редакції журналу “ Зелена Буковина” РЕДАКТОРУ КНИГИ Андрею Квасецькому, де вийшла друком моя перша збірка”Життєва

заметіль». Всі вони по справжньому пишалися і цінували людину якій присвятили свою працю.

Тож завершуючи свій спогад про незабутню людину Йосипа Моїсеєвича Ельгісера, який покинув нас 26 травня 2014 року на прощання, осмислюючи наше сьогодні у мене виникла думка, яку подаю у віршованій формі:

І я не жив без помилок,
Та крокував з такими,
Де кожен крок, то був урок
І я пишався ними
То були славні імена,
Мені їх не забути.
Я зрозумів – життя ціна,
На кращих схожим бути.